USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal v neveřejném zasedání konaném dne 15. dubna 2019 **stížnost obhájce Mgr. Tomáše Mikety** proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2019, č. j. 10 T 106/2018 - 127, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu se ke stížnosti obhájce Mgr. Tomáše Mikety napadené usnesení **zrušuje** a **nově** se rozhoduje takto:

Podle § 151 odstavec 2, 3 trestního řádu, § 10 odstavec 3 písmeno b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů se Mgr. Tomáši Miketovi, advokátu se sídlem AK Miketa a partneři, Jaklovecká 1249/18, Slezská Ostrava, na nákladech nutné obhajoby v trestní věci odsouzeného Miroslava H., narozeného xxx, **přiznává celková částka 6 413 Kč.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením ze dne 11. 3. 2019, č. j. 10T 106/2018 - 127, rozhodl okresní soud tak, že podle § 151 odstavec 2, 3 trestního řádu v souladu s § 10 odst. 3 písm. b) vyhláškou ministerstva spravedlnosti ČR č. 177/96 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif), přiznal obhájci Mgr. Tomáši Miketovi odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové výši 5.445 Kč. Částku ve výši 968 Kč obhájci nepřiznal**.**
2. Proti usnesení okresního soudu podal obhájce Mgr. Tomáš Miketa stížnost (čl. 131), kterou blíže odůvodnil. Obhájce především poukázal na skutečnost, že okresní soud mu nepřiznal částku ve výši 968 Kč, kdy se jednalo o náhradu za ztrátu času včetně DPH. Vytkl okresnímu soudu, že tento svůj závěr odůvodnil tím, že ze sídla advokátní kanceláře je možné se dopravit k soudu MHD do půl hodiny, což se nezakládá na pravdě. Obhájce uvádí, že ze sídla advokátní kanceláře (Jaklovecká 1249/18, Slezská Ostrava) se není možné dostat k Okresnímu soudu v Ostravě dříve než za 45 minut, v průměru za 50 minut. Obhájce tedy soudu navrhl, aby usnesení okresního soudu zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že mu přizná odměnu ve výši 6.413 Kč, jak původně navrhoval.
5. Krajskému soudu v Ostravě byla věc předložena jako soudu stížnostnímu ve smyslu § 146 odstavec 2 písmeno c) trestního řádu. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že opravný prostředek byl podán ve lhůtě stanovené podle § 143 odstavec 1 trestního řádu, osobou k tomu oprávněnou podle § 142 odstavec 1 trestního řádu. Podle § 151 odst. 4 trestního řádu opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí formou stížnosti je přípustný.
6. Podkladem pro přiznání odměny a náhrady hotových výdajů se stalo vyúčtování obhájce Mgr. Tomáše Mikety (čl. 119 - 122), doručené okresnímu soudu dne 7. 3. 2019, které bylo podáno včas i z hlediska nároku na jeho uplatnění, tj. ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy se obhájce dozvěděl, že povinnost obhajovat skončila tak, jak to ukládá ustanovení § 151 odst. 2 trestního řádu.
7. Z podnětu podané stížnosti krajský soud přezkoumal podle § 147 odstavec 1 trestního řádu správnost všech výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení jeho vydání předcházející, a po projednání v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že **stížnost je důvodná**.
8. Ze spisu bylo zjištěno, že okresní soud přiznal obhájci dle jeho návrhu odměnu a náhrady v celkové

výši 5.445 Kč, kdy akceptoval počet úkonu i výši odměny za jednotlivé úkony. Okresní soud toliko neakceptoval návrh obhájce ve výši 968 Kč jako náhradu za ztrátu čas (mylně okresní soud uvádí v odůvodnění i cestovné, které obhájce nepožadoval). Okresní soud poukázal na obsahu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 215/05, III. ÚS 3119/09 i III. ÚS 3266/15 ze kterých vyplývá, že není rozhodující, zda se obhájce přesouvá ze svého sídla, či bydliště do jiného kraje, okresu, městské části apod., nýbrž to, jaká je vzdálenost těchto míst a jak jsou tato místa objektivně dopravně dostupná. Dle názoru okresního soudu se nejedná o ztrátu času, neboť sídlo kanceláře obhájce a sídlo Okresního soudu v Ostravě- Porubě jsou místa snadno dostupná hromadnou dopravou do 30 minut, tedy situaci v dané věci neshledal „mimořádnou" v tom smyslu, že by spojení k místu procesního úkonu představovalo zátěž nad běžnou, resp. očekávatelnou míru, odpovídající zátěži spojené typicky s „týmž místem".

9. Krajský soud se s argumentací okresního soudu neztotožnil. Okresnímu soudu je nutno především vytknout, že se blíže nezabýval dobou, kterou potřeboval obhájce k tomu, aby se ze sídla advokátní kanceláře (Jaklovecká 1249/18, Slezská Ostrava) dostal k Okresnímu soudu v Ostravě k úkonům právní služby. Pokud by okresní soud zvažoval argumentaci obhájce nebo si sám faktický stav ověřil, nemohl by celou věc uzavřít tím, že obhájce byl schopen se k soudu dostavit MHD do 30 minut. Krajský soud ověřil argumentaci obhájce na podkladě webových stránek www.mapy.cz (kde je možné dohledat prostřednictvím funkce plánování dobu, která je nutná v konkrétní čas na to, aby se subjekt MHD dostal z bodu A do bodu B), ze které bylo zjištěno, že pokud se měl obhájce dostavit k Okresnímu soudu v Ostravě 28. 1. 2019 (pracovní den) v 13:11 hod. kdy započal úkon, pak musel z advokátní kanceláře vyjít v 12:20 hod., cesta k soudu tedy trvala 51 minut. V druhém případě u úkonu 22. 2. 2019 bylo konáno hlavní líčení od 9:15, obhájce musel vyrazit z kanceláře 8:26hod., cesta tedy trvala 49 minut. Obecný závěr okresního soudu, že se Slezské Ostravy je možné se dostat do Poruby za méně než 30 minut, není dostačující, kdy je nutné se vždy zabývat dobou, kterou advokát potřebuje, aby se dostal z konkrétního místa (například konkrétního domu, kde sídlí advokátní kancelář) do místa budovy soudu. Pokud by takto okresní soud postupoval, zjistil by, že doba, kterou konkrétně advokát potřeboval ve dnech, kdy došlo k úkonům, aby se dostal na místo konání úkonu (Okresní soud v Ostravě) ze sídla jeho kanceláře, vysoce převyšuje dobu, kterou okresní soud odhadl.

10. Výše uvedený závěr krajského soudu je pak možné zohlednit i v rámci výkladu současné judikatury, o které ostatně hovoří i okresní soud. V nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. IV. ÚS 215/05, vyslovil Ústavní soud závěr, že účelem ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu „**je poskytnutí určité míry kompenzace za to, že advokát z objektivního důvodu nemůže poskytovat právní službu, neboť v daném čase se přemisťuje z místa svého sídla či bydliště do místa poskytování právní služby**. Pro takové vyřazení advokáta z jeho běžné činnosti není rozhodující, zda se přesouvá ze svého sídla či bydliště do jiného kraje, okresu, obce, městské části či ulice, nýbrž to, **jaká je vzdálenost těchto dvou míst, jak jsou tato dvě místa objektivně dopravně dostupná atd.**" Obecným soudům Ústavní soud tehdy vytkl, že se uvedenou výkladovou alternativou nezabývaly a zvolily interpretaci, jíž nedostály své povinnosti poskytovat ochranu základním právům stěžovatele (čl. 4 Ústavy). **V nálezu ale neříká, jaká by měla být vzdálenost nebo doba přepravy, aby nárok na náhradu za ztracený čas vznikl.**

11. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Pokud toto ustanovení aplikujeme na konkrétní případ v souladu s nálezem ústavního soudu, je nutné dospět k závěru, že pokud obě místa (místo úkonu a sídlo kanceláře) jsou vzdálená od sebe 51, resp. 49 minut, pak lze hovořit o tom, že sídlo advokátní kanceláře na adrese Jaklovecká 1249/18, Slezská Ostrava je v místě mimo sídlo Okresního soudu v Ostravě. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžejním k určení, zda sídlo advokátní kanceláře (případně bydliště advokáta) je v místě výkonu úkonu (v tomto případě u Okresního soudu v Ostravě) je **čas 30 minut**. Ustanovení § 14 odst. 1 písm. a)

advokátního tarifu sice v tomto směru nedává žádné vodítko, je však možné podpůrně, v rámci teleologického výkladu, použít časový údaj uvedený v ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Jestliže přiznáváme náhradu za promeškaný čas, pokud se zahájení jednání před soudem nebo jiným orgánem zpozdí o 30 min, pak by tato časová hranice (30 min.) měla být hranice, do které bychom nepřiznali nárok na zmeškaný čas při dopravě MHD k úkonu. Pokud však dopravou stráví advokát více jak 30 min, zde vycházíme z času podle § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, pak je možné považovat za tuto dobu právě tento čas.

12. Vzhledem k tomu, že v tomto případě advokát strávil cestou na úkon ze dne 28.1.2019 51 minut a na úkon ze dne 22.2.2019 49 minut, pak v obou případech došlo k překročení hranice 30 minut a tudíž advokát má nárok na náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Výše náhrady za promeškaný čas se stanoví podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu a činí 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu. Což znamená, že advokát má nárok na dvě půlhodiny na cestu k soudu dne 28. 1. 2019, dvě půlhodiny na cestě ze soudu tentýž den a dvě půlhodiny na cestu k soudu dne 22. 2. 2019 a dvě půlhodiny na cestu zpět. Celkově tato doba činní 8 půlhodin, což celkově znamená částku ve výši 800 Kč, s DPH potom částku ve výši 968 Kč.

13. S ohledem na výše uvedené skutečnosti pak krajský soud dospěl k závěru, že je nutné obhájci Mgr. Tomáši Miketovi přiznat náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a to v částce 968 Kč.

14. Proto krajský soud z podnětu podané stížnosti napadené usnesení v celém rozsahu zrušil a na základě výše uvedených důvodů oproti napadenému usnesení nově přiznal obhájci částku 6.413 Kč, jejíž úhrada byla uplatňována a to včetně náhrady za promeškaný čas a DPH jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Ostrava 15. dubna 2019

JUDr. Čestmír Duda v.r.
předseda senátu

Vypracoval:
JUDr. Roman Vicherek, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juřičková.